

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: T.A.**, bytem ..., *zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín*, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Závodní 353/88, Karlovy Vary, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 5. 2016, čj. 1141/DS/16-3,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Námítky žalobce ze dne 16. 2. 2016 proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů byly zamítnuty a záznamy provedené ke dni 6. 2. 2016 byly potvrzeny s celkovým počtem dosažených 12 bodů [rozhodnutí Městského úřadu Cheb ze dne 16. 3. 2016, čj. MUCH 23672/2016, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 17. 5. 2016, čj. 1141/DS/16-3].

Bodové hodnocení řidičů bylo v rozhodném období upraveno v § 123a až 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“ nebo „zákon č. 361/2000 Sb.“).

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

II. Žalobní body

V části **a)** žaloby [*Nereflektování odvolacích důvodů*] se poukazuje na to, že z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, čj. MSK 49924/2014, které bylo přílohou doplněného odvolání, je zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z tohoto rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací správní orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, čj. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, čj. MSK 121761/2014, vyplývá ustálenost práce odvolacího správního orgánu, a to hlavně ve skutečnosti, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, kdy toto činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje.

Podle zásady legitimního očekávání by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se *de iure* týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu, ovšem v případě orgánů veřejné moci, jakými jsou krajské úřady, kterých existuje na území České republiky pouze třináct (!), se žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (*precedens*), užívání zásady legitimnosti jej *de facto* zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsáním způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, kdy tato rovnost je narušována pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

V části **b)** žaloby [*Nezpůsobilost podkladů pro záznam bodů*] žalobce uvádí, že jediné důkazy, které odvolací správní orgán posuzuje, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými je oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak, aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru či možná zvlé orgánu veřejné moci.

Žalobce respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonem kladených požadavků na takovýto druh rozhodnutí. Přiložená rozhodnutí v blokových řízeních série HG/2014 číslo bloku G 1498901 a série GF/2013 číslo bloku F 0832677, která

nesplňují dle rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí, a naproti tomu rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013 číslo bloku C1404971, ze kterého je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifickou daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena.

Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí odvolací správní orgán, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánu veřejné moci.

V části *c)* žaloby [*Konkrétní výtky k jednotlivým pokutovým blokům*] se žalobce vyjadřuje k pokutovým blokům ze dne 6. 2. 2016, ze dne 24. 3. 2015 a ze dne 28. 1. 2015. K pokutovému bloku ze dne 6. 2. 2016 uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1k“, k pokutovému bloku ze dne 24. 3. 2015 uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1f4“, a k pokutovému bloku ze dne 28. 1. 2015 uvedl, že v kolonce „uložena za přestupek podle §“ je uveden údaj „125c/1k“.

Ke všem třem pokutovým blokům pak v podstatě shodně namítá, že rozhodnutí obsahuje chybnou právní kvalifikaci, dále vyvstává pochybnost o věcné příslušnosti orgánu, jenž rozhodnutí v blokovém řízení vydal (na soukromém pozemku či pozemní komunikaci), není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání, není uvedena ani kilometráž komunikace ani vylíčené přesné místo spáchání přestupkového jednání. Dále je zde popis skutku ve formátu „pásky“ / „RJ obec“ / „neužil BP“, což nepopisuje porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem. Z nyní napadeného rozhodnutí nelze přezkoumatelným způsobem určit údaj o právní kvalifikaci, zdali k přestupkovému jednání mělo dojít na místě veřejně přístupném nebo na soukromém pozemku. Ve světle nejnovější judikatury nepostačí uvést pro konkretizaci místa přestupku pouze obec či část obce, ale naopak přesně uvést místo tak, aby v daném případě nebylo pochyb o místě přestupkového jednání. Rovněž právní kvalifikace uvedená v kolonce pro vylíčení události citovaného rozhodnutí je chybně uvedena jako již výše zmíněná právní kvalifikace „§6/1a z.č. 361/2000 Sb.“ / „§18/4 z.č. 361/2000 Sb.“ / „§6/1a z.č. 361/2000 Sb.“, přičemž správná právní kvalifikace zní „§ 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“ / „§ 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“ / „§ 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích“. Dle judikatury Nejvyššího správního soud (volně citováno): Pouze při spojení srozumitelné právní kvalifikace, která postih takového jednání předpokládá (§ 6 odst.

1 viz výše / § 18 odst. 4 viz výše / § 6 odst. 1 viz výše), a skutkové věty lze hovořit o tom, že rozhodnutí v blokovém řízení má náležitosti kladené zákonem.

Žalobce zpochybňuje způsobilost pokutových bloků být podkladem pro záznam bodů do registru řidičů, neboť přestupky nejsou jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezeny. Není tedy bez důvodných pochybností patrné komu, zejména kdy a kde a potažmo za jaký přestupek byla uložena pokuta v blokovém řízení, když tento nedostatek nelze zhojit přípustností strohých a zkratkovitých formulací.

Na základě výše uvedených skutečností a výtek ke každému konkrétnímu záznamu v bodovém hodnocení řidiče se žalobce domáhá, aby se soud zabýval zejména otázkou, zda byla jednotlivá pravomocná rozhodnutí způsobilými podklady pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Toto by měl příslušný soud posoudit zejména s odkazem na právní názor vyjádřený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2014, čj. 4 As 127/2014-39. Nelze tedy dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen, když absence konkretizace a individualizace je v předmětné věci dle názoru žalobce právě případ pokutových bloků ze dne 6. 2. 2016, ze dne 24. 3. 2015, ze dne 28. 1. 2015 a ze dne 3. 10. 2012.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Karlovarského kraje se k žalobě vyjádřil tak, že při svém rozhodování vycházel z okolností daného případu, kdy žalobce podané námitky nespécifikoval, ani neodůvodnil, ani je nedoplňil, přestože se k jejich doplnění sám zavázal. Zmocněnec žalobce, jímž byla v době odvolacího řízení společnost „AK Linhart, o.s.“, namísto doplnění a konkretizace námitek, posléze – aniž by se žalobce dostavil k seznámení s podklady pro rozhodnutí, za situace, kdy správní orgán prvního stupně vyžádal všechny pokutové bloky – požadoval přezkoumání způsobilosti pokutových bloků (opět bez konkretizace nebo specifikace) pro záznam bodů do bodového hodnocení s jím přiloženými rozhodnutími Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a jednoho prvoinstančního správního orgánu. Postup žalobce nasvědčoval účelovosti konání s cílem prodlužovat předmětné námitkové řízení.

Žalovaný nadále vycházel z obecné zásady volného hodnocení důkazů, souladu napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a z vymezené podstaty řízení o námitkách v bodovém hodnocení řidiče. V řízení o námitkách proti provedeným záznamům bodů v registru řidičů, kdy je předmětem řízení posouzení, zda byly záznamy bodů v registru řidičů provedeny v souladu se zákonem, tzn., zda počet zaznamenaných bodů (za porušení vybraných povinností stanovených přílohou k zákonu o silničním provozu) odpovídá spáchanému přestupku, zda je zapsán příslušnému přestupci atd., se žalovaný při svém rozhodování opíral nejen o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2011, čj. 9 As 2/2011-93, ale rovněž vycházel ze znalostí nabytých svou úřední činností s předmětnou tzv. občanskou společností. Odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu považoval žalovaný důvodnost podaného odvolání za účelové, neboť odvolání (v nichž vystupuje jmenovaná občanská společnost) jsou téměř stejná, vedená podle jednotného

scénáře, bez ohledu na právě projednávané a konkrétní případy. Proto považuje všechny ostatní odkazy zmocněnce a okolnosti nevztahující se k právě projednávané věci za liché a samoúčelné. Žalovaný proto dospěl k závěru, že podání námitek je obsahově prázdné, formulované obecnými floskulemi, bezobsažnými frázemi a naučenými větami. Správní orgán prvního stupně proto ani nemohl vzít v úvahu účelová tvrzení odvolatele, jestliže je nikdy nekonkretizoval, ani nespecifikoval, ani nikterak nedoplňoval. V řízení nebyly vysloveny či konkretizovány pochybnosti o údajích na pokutových blocích zaznamenaných. Záznamy bodů byly provedeny v souladu s § 123b odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Žalovaný vycházel ze zákona a z přesně vymezeného předmětu řízení o námitkách. Žalovaný musí odmítnout žalobcem tvrzené nerespektování odvolacích důvodů, a že upřednostnil některé důkazy jednostranně v neprospěch žalobce, když žalobce důvody svých námitek vyjevil toliko obecně a odvolání relevantně nedoplňoval. Ke specifikaci žalobcem takto obecně podaných námitek nedošlo. Zvolený postup nasvědčoval s pravděpodobností hraničící s jistotou účelovosti a nedůvodnému prodlužování řízení. Povinností správního orgánu prvního stupně je posoudit a zvážit důvodnost či nedůvodnost podaných námitek, a zda je potřeba údaje uvedené v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení prokazovat pomocí dalších důkazů. Za situace, kdy žalobce důvody námitek nespecifikoval, přesto správní orgán prvního stupně další podklady pro rozhodnutí obstaral. Žalovaný dospěl k závěru, že správní orgán prvního stupně postupoval správně, když způsobilost vyžádaných pokutových bloků posoudil, údaje porovnal s oznámeními a prověřil se záznamy bodů v kartě řidiče. Posouzení způsobilosti vyžádaných pokutových bloků k záznamu bodů do karty řidiče bylo beze zbytku provedeno. Vzhledem k tomu, že nebyly doloženy, ani doplněny relevantní skutečnosti zpochybňující záznamy, nebyla dána ani podmínka zákonné opravy záznamu bodů v kartě řidiče, nezbylo než námitky pro nedůvodnost zamítnout.

Žalovaný je přesvědčen, že nebylo možné postupovat jinak. Správní orgán prvního stupně neměl k dispozici konkrétní důvody v právě projednávané věci pro uplatňované námitky žalobcem. Námitky vznesl žalobce obecně, pročez žalovaný nemohl jinak než přisvědčit postupu správního orgánu prvního stupně a odvolání zamítnout a rozhodnutí potvrdit. Správní orgán prvního stupně má povinnost zaznamenat body na základě oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení nebo rozhodnutí o uložení sankce za přestupek. Odkazy žalobce na rozhodnutí odvolacího správního orgánu z jiného kraje, jsou dle názoru žalovaného vyvráceny shora uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu. Proto je považuje za liché. Zápis bodů je v napadeném rozhodnutí řádně a dostatečně zdůvodněn. Žalovaný je přesvědčen, že žalobce na svých právech krácen nebyl a odkazuje se na odůvodnění žalobou napadené rozhodnutí.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

K části *a)* žaloby soud konstatuje, že žalobce v části IV./2 doplnění odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Cheb ze dne 16. 3. 2016, čj. MUCH 23672/2016, uvedl: Za nezpůsobilé byly označeny obdobné podklady i Krajským úřadem Moravskoslezského kraje v odvolacím řízení ze dne 24. 4. 2014 pod čj. MSK 49928/2014 [patrně: čj. MSK 49924/2014].

K tomuto doplnění odvolání je připojena kopie rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, čj. MSK 49924/2014. K tomu se Krajský úřad Karlovarského kraje v žalobou napadeném rozhodnutí ze dne 17. 5. 2016, čj. 1141/DS/16-3, vyjádřil tak, že odkazem na rozhodnutí jiného krajského úřadu není dána nesprávnost podkladů v nyní projednávané věci vybodovaného řidiče.

V doplnění odvolání je uvedená žalobcová námitka formulována naprosto nekonkrétně. Není tu ani náznakem patrné, v čem má spočívat obdobnost podkladů, z nichž v přezkoumávané věci vycházel Městský úřad Cheb, s podklady, u nichž nedostatečnost popisu jednání shledal v jiné věci Krajský úřad Moravskoslezského kraje. Odvolací správní orgán proto nijak nepochybil, jestliže se s touto odvolací námitkou v rozhodnutí o odvolání vypořádal rovněž zcela obecně.

Dále žalobce tvrdil, že žalovaný nevyhodnotil odlišnou rozhodovací praxi jiných správních orgánů projednávající obdobné věci s tím, že správní orgány by měly právě ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, přičemž žalobce měl za to, že žalovaný správní orgán měl následovat zejména postup Krajského úřadu Moravskoslezského kraje v jeho rozhodnutích ze dne 24. 4. 2014, čj. MSK 49924/2014, ze dne 22. 10. 2014, čj. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, čj. MSK 121761/2014.

K tomu je třeba v souladu s ustálenou praxí správních soudů uvést, že zásada legitimního očekávání, kterou lze charakterizovat i jako zásadu formální spravedlnosti, která bezprostředně souvisí se zásadou nestranného rozhodování každé věci, znamená, že každá věc, kterou správní orgán řeší, je svým způsobem jedinečná, na druhou stranu však lze mezi rozhodovanými a řešenými případy nalézt i řadu společných znaků. Uvedená zásada má zajistit, že rozhodl-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy, které nastanou v budoucnu, rozhodovat způsobem obdobným. Neznamená však, že by například všechny správní orgány v celé České republice byly zavázány postupovat unifikovaně, neboť by to znamenalo zavedení precedenčního systému práva, navíc do soustavy správních orgánů, což však tato zásada nesleduje. Zásada legitimního očekávání jako zásada oprávněné důvěry v právo a právní řád nezaručuje však účastníkům řízení nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem či dokonce v jejich prospěch, pouze znamená, že je třeba, aby správní orgány rozhodovaly způsobem předvídatelným, avšak vždy po pečlivém zjištění konkrétního skutkového stavu věci, z něhož vyvodí závěry a tyto závěry odůvodní tak, aby obstály z hlediska požadavků správního řádu. To v dané věci bylo splněno. Prvostupňový správní orgán vysvětlil, jaké konkrétní podklady měl ve věci k dispozici, jak je hodnotil a jaké konkrétní závěry z nich vyvodil. Žalovaný správní orgán rovněž poukázal i na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Bylo zdůrazněno, že i judikatura tohoto soudu na jedné straně rozlišuje řízení o jednotlivých přestupcích dle zákona o přestupcích oproti řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle zákona o silničním provozu.

V daném případě správní orgány vycházely z těchto podkladů: 1) V blokovém řízení byla žalobci Policií ČR, Obvodním ředitelstvím policie Praha IV, dopravním inspektorátem, uložena pokuta za přestupek ze dne 3. 10. 2012 podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o

silničním provozu. Za tento přestupek byly žalobci do jeho evidenční karty v registru řidičů zaznamenány 2 body. 2) Rozhodnutím ze dne 14. 8. 2013, čj. MUCH 60516/2013, Městský úřad Cheb uznal žalobce vinným přestupkem ze dne 9. 6. 2013 podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 14. 8. 2013. Za tento přestupek bylo žalobci do jeho evidenční karty v registru řidičů zaznamenáno 7 bodů. Dne 11. 9. 2014 byly žalobci odečteny 4 body v jeho evidenční kartě v registru řidičů a stav bodů v bodovém hodnocení k tomu dni byl 5 bodů. 3) V blokovém řízení byla žalobci Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Karlovarského kraje, Dopravním inspektorátem Cheb, uložena pokuta za přestupek ze dne 28. 1. 2015 podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byly žalobci do jeho evidenční karty v registru řidičů zaznamenány 3 body. 4) V blokovém řízení byla žalobci Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Karlovarského kraje, Dopravním inspektorátem Cheb, uložena pokuta za přestupek ze dne 24. 3. 2015 podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byly žalobci do jeho evidenční karty v registru řidičů zaznamenány 2 body. 5) V blokovém řízení byla žalobci Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Karlovarského kraje, Dopravním inspektorátem Cheb, uložena pokuta za přestupek ze dne 6. 2. 2016 podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za tento přestupek byly žalobci do jeho evidenční karty v registru řidičů zaznamenány 3 body. Dne 9. 2. 2016 bylo žalobci odesláno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění.

V řízení o námitkách si Městský úřad Cheb vyžádal a obdržel od Policie ČR, Obvodního ředitelství policie Praha IV, dopravního inspektorátu, sdělení a ověřenou kopii pokutového bloku k přestupku ze dne 3. 10. 2012 a od Policie ČR, Krajského ředitelství policie Karlovarského kraje, Dopravního inspektorátu Cheb, sdělení a ověřené kopie pokutových bloků k přestupkům ze dne 28. 1. 2015, ze dne 24. 3. 2015 a ze dne 6. 2. 2016.

Při přezkoumání námitek žalobce proti záznamu bodů v registru řidičů tedy správní orgány vycházely v jednom případě z pravomocného rozhodnutí správního orgánu vydaného ve standardním nalézacím řízení a ve čtyřech případech z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení. Aktivitou správního orgánu prvního stupně byly tyto podklady pro vydání rozhodnutí doplněny o sdělení a ověřené kopie příslušných pokutových bloků. Na základě provedeného přezkumu podkladů k záznamu bodů do registru řidičů, jehož výsledky popsaly v odůvodnění svých rozhodnutí, správní orgány po právu dospěly k závěru, že tato rozhodnutí jsou způsobilá pro záznamy bodů do registru řidičů, jsou opatřena všemi potřebnými zákonem stanovenými náležitostmi a že odpovídá i zaznamenaný počet bodů.

Žalobní bod **a)** tudíž nemohl být shledán důvodným.

K části **b)** žaloby soud, obdobně jako v předchozích věcech, kde byla námitka „nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů“ uplatněna, konstatuje, že v přezkoumávané věci není na místě tvrzení, že jedinými důkazy, které odvolací správní orgán posuzoval, byla oznámení od věcně příslušných správních orgánů, kterými byla oznamována skutečnost, že žalobce spáchal přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení.

Předně je nezbytné uvést, že v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu může být žalobce úspěšný pouze tehdy, pokud prokáže, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení. K tomu, aby tak žalobce mohl učinit, je nezbytné, aby tvrdil, v čem konkrétně spatřuje nezákonnost napadeného rozhodnutí či nezákonnost postupu správního orgánu. Pokud tak žalobce neučiní, tj. jeho tvrzení jsou obecná bez jakékoli konkrétní souvztažnosti s obsahem napadeného rozhodnutí či postupem správního orgánu, nemohou být jeho námitky shledány důvodnými.

Soud se v podstatě ztotožňuje s tvrzením žalobce, že „i přes specifickou daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky, a to tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít a dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil.“. Tato obecná tvrzení však nijak neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí. Totéž platí pro námitky žalobce ohledně náležitostí jednotlivých sérií pokutových bloků.

Ohledně námitky žalobce, že „v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, je vhodné zopakovat závěry Nejvyššího správního soudu z jeho rozsudku ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20: „s rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovitě formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásky“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit i s pouhým uvedením odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, jak je tomu u pokutového bloku L 4443991. U něho se totiž jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují. Ust. § 22 odst. 1 písm. f) bod 5. zákona o přestupcích, ve znění účinném v době spáchání přestupku, stanoví, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích nezastaví vozidlo na signál, který mu přikazuje zastavit vozidlo podle zvláštního právního předpisu nebo na pokyn „Stůj“ daný při řízení provozu na pozemních komunikacích osobou oprávněnou k řízení tohoto provozu podle zvláštního právního předpisu. Ust. § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu stanoví, že při řízení provozu na křižovatkách znamená pro řidiče signál s červeným světlem „Stůj!“ povinnost

zastavit vozidlo před dopravní značkou "Příčná čára souvislá", "Příčná čára souvislá" se symbolem „Dej přednost v jízdě!“ a „Příčná čára souvislá s nápisem STOP“, a kde taková dopravní značka není, před světelným signalizačním zařízením. Dalším údajem na přestupkovém bloku je, že přestupek byl spáchán dne 22. 1. 2010 v 19.10 hod. v Karviné na tř. 17. listopadu. Taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se stěžovatel dopustil a kdy a kde se to stalo.“.

Pouze a jen na základě popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“, tedy nelze dospět k závěru o nezpůsobilosti rozhodnutí pro záznam bodů v registru řidičů. Již z tohoto důvodu nemůže být námitka žalobce shledána důvodnou.

Namítá-li žalobce, a to pouze obecně, že „z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít“, lze s tímto tvrzením vyslovit souhlas, avšak toto holé tvrzení nevypovídá nic o nezákonnosti napadeného rozhodnutí ani postupu správních orgánů v průběhu správního řízení.

Ani žalobcovy obecné proklamace, že „údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně tak, aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku“, neprokazují nezákonnost právě přezkoumávaného rozhodnutí žalovaného správního orgánu.

Vzhledem k uvedenému ani žalobní bod **b)** nepovažuje soud za důvodný.

V části **c)** žaloby žalobce brojí proti přestupkům ze dne 6. 2. 2016, ze dne 24. 3. 2015 a ze dne 28. 1. 2015, které byly projednány uložením pokuty v blokovém řízení.

V bloku na pokutu série JL/2015, č. L 0302200, jsou mimo jiné uvedeny tyto údaje: Jméno a příjmení: T.A.; Přestupkové jednání – doba, místo a popis: Dne 6. 2. 2016 v 13.50 hod., Cheb, Pražská (u kruhového objezdu), § 6 odst. 1 písm. a) z. č. 361/2000 Sb., řidič nebyl za jízdy připoután pásem (bezpečnostním), ...; Pokuta uložena za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p. Pod tím je uvedeno: V *Chebu* dne 6. 2. 2016. Podpis s uvedením jména a příjmení nebo služebního či identifikačního čísla oprávněné úřední osoby: *J.P., 312040 s podpisem*. Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na obou částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části A bloku dne 6. 2. 2016. K tomu je připojen podpis přestupce. Otisk úředního razítka: Policie České republiky s malým státním znakem.

V bloku na pokutu na místě nezaplacenou série GD/2014, č. D 1982337, jsou mimo jiné uvedeny tyto údaje: Jméno a příjmení: T.A.; Přestupkové jednání – doba, místo a popis: 24. 3. 2015, 17.10 hod., I/21, Fr. Lázně - Zátíší, § 18 odst. 3 z. č. 361/2000 Sb., R 115/90, 111 km/hod., RZ ...; Pokuta uložena za přestupek dle § 125c / 1 f 4 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p. Pod tím je uvedeno: V *I/21* dne 24. 3. 2015. Podpis s uvedením jména a příjmení nebo služebního či identifikačního čísla oprávněné úřední osoby: *Podpis (pprap.. R.J.) 278760*.

Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na všech částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části A bloku dne 24. 3. 2015. K tomu je připojen podpis přestupce. Otisk úředního razítka: Policie České republiky s malým státním znakem.

V bloku na pokutu na místě nezaplacenou série GD/2014, č. D 1982045, jsou mimo jiné uvedeny tyto údaje: Jméno a příjmení: T.A.; Přestupkové jednání – doba, místo a popis: 28. 1. 2015 v 15.25 hod., Obětí nacismu před domem č.p. 76, § 6 odst. 1 písm. a) z. č. 361/2000 Sb., za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem, RZ ...; Pokuta uložena za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. k) zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p. Pod tím je uvedeno: V *Chebu* dne 28. 1. 2015. Podpis s uvedením jména a příjmení nebo služebního či identifikačního čísla oprávněné úřední osoby: *J.P. 312040 s podpisem*. Souhlasím s projednáním přestupku v blokovém řízení, potvrzuji, že údaje uvedené na všech částech bloku souhlasí, a potvrzuji převzetí části A bloku dne 28. 1. 2015. K tomu je připojen podpis přestupce. Otisk úředního razítka: Policie České republiky s malým státním znakem.

Z citovaných pokutových bloků je zcela zjevné, že ve vztahu k přestupkům ze dne 6. 2. 2016 a ze dne 28. 1. 2015 se žalobcovy námitky naprosto mýlí se skutečností.

I ve vztahu k přestupku ze dne 24. 3. 2015 ovšem lze dojít k přesvědčení, že je tu spolehlivý podklad pro záznam bodů do evidenční karty žalobce v registru řidičů. Z bloku na pokutu na místě nezaplacenou série GD/2014, č. D 1982337, je patrný čas spáchání skutku: 24. 3. 2015, 17.10 hod. i místo spáchání skutku: *I/21, Fr. Lázně - Zátíší*. Skutek byl spáchán na silnici I/21 ve Františkových Lázních - Zátíší. Zátíší ve Františkových Lázních je ulice kolmá na silnici I/21 (vpravo při výjezdu z města) a nevelký prostor přiléhající k silnici I/21 (vlevo při výjezdu z města) [viz <https://mapy.cz/zakladni?x=12.3695607&y=50.1192009&z=18&base=ophoto&source=stre&id=90161&q=Franti%C5%A1kovy%20L%C3%A1zn%C4%9B%20Z%C3%A1t%C5%A1%C3%AD>]. Jedná se proto o dostatečně určené místo, nikoli o jen obec nebo její část. Z uvedeného pokutového bloku je dále zřejmé, že žalobce porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Ve smyslu tohoto ustanovení řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h⁻¹; na silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 110 km.h⁻¹ a na dálnici rychlostí nejvýše 130 km.h⁻¹. Žalobce v uvedeném čase a na uvedeném místě, kde se smí jet rychlostí nejvýše 90 km.h⁻¹, jel rychlostí 115 km/hod., po odečtu 111 km/hod. Ve smyslu § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o více než 10 km.h⁻¹ a méně než 30 km.h⁻¹. Jelikož žalobce v provozu na pozemní komunikaci při řízení vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec o 21 km/hod., dopustil se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu uvedeného zákona. Soud tudíž nesouhlasí s žalobcem ani v tom, že předmětný pokutový blok obsahuje chybnou právní kvalifikaci, že z něj není seznatelné jednoznačné místo spáchání přestupkového jednání a že v něm není popsáno porušení jakékoli povinnosti řidiče stanovené zákonem.

Lze tak uzavřít, že ze všech tří pokutových bloků je možno zjistit, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena. Ve všech třech případech bylo konkrétní jednání konkrétní osoby v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné

s jiným jednáním. U přestupku ze dne 24. 3. 2015 je zkratkovitá formulace „R 115/90, 111 km/hod.“ doplněna odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, které žalobce porušil i ve kterém je přestupek specifikován. Taková specifikace splňuje požadavek dostatečné individualizace skutku, neboť z kombinace všech výše uvedených údajů je patrné, jakého konkrétního druhu jednání se žalobce dopustil a kdy a kde se to stalo.

S ohledem na uvedené nepokládá soud za důvodný ani žalobní bod c).

V. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání.

Úspěšný žalovaný správní orgán žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V Plzni dne 30. června 2017

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková